

Дѣдо Коста пѣдаря.

акви хубави ниви и ливади, какъвъ хубавъ добитѣкъ имаше дѣдо Коста на млади години, ала днесъ той е селски пѣдаръ. Всичкия му имотъ е една дълга сопа и ниска, покрити съ прѣстъ, колиба. Какъ изпадна дѣдо Коста, само неговитѣ другари знаятъ и разправятъ.

Бащата на пѣдаря ималъ трима сина. Най-малкия отъ тѣхъ билъ дѣдо Коста. Единъ билъ въ село дѣдоватъ Костовъ баща: овце — цѣло стадо; другъ добитѣкъ — само тѣхния — една чарда. Пѣкъ ниви, ливади, гори, лозя — по-хубави отъ тѣхнитѣ нѣмало. Едно бѣше лошото на дѣдо Коста — никога не обичалъ да се труди. По нѣкога отивалъ съ овцетѣ, ала и тамъ никаква работа. За учение и дума не ставало — въ него врѣме нѣмало училища по селата. Родителитѣ му мислили, че той не обича да се труди, защото е глупавъ. Ала какво чудо за тѣхъ! Порастна Коста и пакъ работа не хваща. Често братята му и по-старитѣ хора го съвѣтвали да се труди, а той казвалъ че баща му ималъ и гладенъ нѣма да остане.

Минаватъ години и Коста става цѣлъ мѣжъ. Братята му го изпращатъ на нива, а той оставя оралото и отива при овцетѣ. Какво не му думали, какъ не ги учили, — отъ нищо не взималъ Коста.

Задомява бащата и тримата си сина и, слѣдъ